

# Mormonihuumoria

Epätavallisen pitkän ohjelman aikana kaksivuotias tyttäreni kävi levottomaksi. Sanoin hänelle, että ellei hän rauhoittuisi, veisin hänet ulos ja läimäyttäisin häntä. Kymmenen minuuttia myöhemmin hän kuiskasi minulle: „Äiti, vie minut ulos ja läimäytä minua.“ – Bonnie Schwab, Salt Lake City, Utah

\*

Eräs pyhäkoulunopettaja piti luokalleen oppituntia synnistä, rukouksesta ja anteeksipyyttämisestä. Lopetettuaan opetuksensa hän kysyi eräältä pikkutyöltä: „Mitä meidän on tehtävä, ennen kuin me pyydämme Herraa antamaan meille anteeksi?“ „Syntiä“, vastasi lapsi varmasti.



Kykyjä esittelevässä perheillassa isän oli vaikeata hillitä itseään kuunnellessaan kahdeksanvuotiaan poikansa räykkäävän viuluaan. Koko esityksen ajan perheen koira ulvoi tuskallisesti. Kestettyään muutaman minuutin ajan tätä kidutusta kiusaantunut isä kysyi: „Poika, etkö voisi soittaa jotakin, mitä koira ei osaa?“

*Irlantilainen:* „Älkää uskoko kaikkea, mitä te luette lehdistä *Belfastin* mellakoista. Minulla on siellä normaali työ ja jännittävä elämä.“

*Englantilainen:* „Mitä te teette työksenne?“

*Irlantilainen:* „Olen leipäauton apu-mies.“

\*

Erityisen pitkän sakramenttikokouksen aikana nelivuotias nousi ylös ja sanoi äänellä, joka oli niin kova, että jokainen kappelissa – mukaan luettuna kolmas väsymätön puhuja – saattoi sen kuulla: „Äiti, onko vielä sunnuntai?“

– Sisar G. S. Brewer  
Ogden, Utah

\*

*Kirjoittaja:* „Viimeinkin olen kirjoittanut jotakin, minkä mikä tahansa lehti ottaa vastaan.“

*Ystävä:* „Mitä se voisi olla?“

*Kirjoittaja:* „Shekki ensi vuoden tilauksen maksamiseksi.“

\*

Eräs innokas vanhin Saksan eteläisellä lähetyksentällä oli innokas levittämään evankeliumin sanomaa, joten kun hän lähetti valokuvafilminsä kehitettäväksi, hän kirjoitti sen päälle kultaisen kysymyksen: „Mitä te tiedätte mormoneista?“ Kun hänen kuvansa palautettiin kehitettyinä, mukana oli lappunen, jossa sanottiin: „Mitä tulee tiedusteltuunne mormonikirkosta, ehdotamme, että kirjoitatte heidän päämajaansa Salt Lake Cityyn, Utahiin.“

Debra Gunther, Provo, Utah



*Pikku Cindy järkyttyi aika tavalla, kun kissamme Francis otti kiinni linnun ja söi sen. „Ruthie-täti“, hän lopulta kysyi, „kun kissa syö linnun, meneekö lintu suoraan taivaaseen, vai täytyykö sen odottaa, kunnes kissa kuolee?“*

Ruth W. Andres  
Valley Center, Kalifornia

\*

*Velvollisuus:* Jotakin, jota me odotamme vastahakoisina, teemme hulluttomasti ja josta kerskumme ikuisesti.

Joe Smyly  
Northridge, Kalifornia

\*

*Pyhäkoulunopettaja ilmoitti, että seuraavana sunnuntaina hän pitäisi oppiaiheen erikoisesta aiheesta, joten jokaisen luokkaan kuuluvan tulisi siihen mennessä lukea Markuksen evankeliumin seitsemästoista luku. Viikkoa myöhemmin hän pyysi niitä luokan jäseniä, jotka olivat lukeneet tehtäväksi annetun luvun, nostamaan ylös kätensä. Miltei jokainen nosti kätensä. „Aivan kuin ajattelin“, opettaja sanoi. „Tämän päivän oppiaiheemme käsittelee rehellisyyttä Markuksen evankeliumin sijasta. Markuksen evankeliumissa on näet vain kuusitoista lukua.“*



# Työn evankeliumi



Halutessaan Jumala olisi voinut suorittaa kaiken työn ja tehdä elämästämme sellaisen, jonka aikana meidän ei tarvitse ponnistella. Mutta Herra teki asian vaikeammaksi alentaessaan planeettamme telestisen maan tasolle. Hän sanoi ensimmäisille vanhemmillemme: "... kirottu olkoon maa sinun tähtesi. Vaivaa nähden sinun pitää elättämän itseäsi siitä koko elinaikasi; orjantappuroita ja ohdakkeita se on kasvava sinulle ... Otsasi hiessä sinun pitää syömän leipäsi ..." (1 Moos. 3:17-19)

Toisin sanoen Herra antoi silloin meille ihmisille vanhurskaan työn evankeliumin ohjenuoraksemme elämäämme, menestystämme ja onneamme varten. Tämä suuri käsky ei suinkaan ole rangaistus. Se on meille mahdollisuuksia tarjoava käsky. Työnteko ei ole ainoastaan se keino, jolla me saamme elantomme, vaan se on keino, jolla me huolehdimme perheestämme, jolla me opimme; se on tie kaikkinaiseen menestykseen. Se on keino luonteen rakentamiseksi, uskomme elävöittämiseksi ja hengellisytemme kehittämiseksi, keino, jolla me teemme kaikkea ar-

vokasta, mihin kuuluu oman sielunne korotuksen aikaansaaminen.

Jumala itse on suurimpien kykyjen luoja, mutta Hän on myös työntekijä. Hän on sanonut: "... tämä on minun työni ja kirkkauteni – ihmisen kuolematonmuuden ja iankaikkisen elämän toteuttaminen." Eikä Jumala ole kuollut; Hän ei ole siirtynyt vanhuuden lepoon; Hän ei ole menettänyt mielenkiintoaan; Hän ei ole lopettanut toimintaansa.

Koska meidän taivasperuinen päämäärämme on tulla iankaikkisen taivaallisen Isämme kaltaiseksi, Hän yrittää kouluttaa meitä niiden monien etujen kokemisessa, joita me voimme saada vanhurskaasta ahkeruudestamme. Leonardo da Vinci sanoi kerran: "Sinä, Jumala, myyt meille kaikkea hyvää työmme hinnasta." Ja Hän on säätänyt peruuttamattoman ja muuttumattoman sadonkorjuun lain, jossa sanotaan: "... mitä ihminen kylvää, sitä hän myös niittää."

Meidät asetetaan tänne maan päälle, jotta oppisimme ratkaisemaan ongelmamme, kehittämään kykyjämme, saamaan virikkeitä vanhurskaista tavoitteista ja voit-

tamaan kaikki uskoamme ja ahkeruuttamme uhkaavat pahat vaikutukset. Vieläpä maakin kirottiin tähtemme, niin ettei se enää tuota yltäkyläisesti mitään ilman meidän utteria ja määrätietoisia ponnistelujamme. Ponnisteluitta ihminen ei pääse mihinkään, jolla olisi arvoa. Ilman vastuuntuntoa ei sitä myöskään voi tehdä. Omakohtaiset ponnistelut, henkilökohtaiset työsuoritukset ovat tarpeen kaikenlaiselle kasvulle – olipa tämä fyysistä, sosiaalista, henkistä tai hengellistä. Kun maamyyrä lakasi käyttämästä silmiään, luonto otti siltä pois näkökyvyn. Kun me emme käytä Jumalan antamia kykyjämme, ne lakkaavat kasvamasta. Niistä tulee hyödyttömiä ja ne otetaan meiltä pois. Vaikka me tekisimme parhaamme joka päivä, aikaa ei enää ole paljoakaan työmme loppuun suorittamiseksi. Meidän tulisi suhtautua vakavammin pyhien kirjoitusten sanomaan: "Niin kauan kuin päivä on, tulee meidän tehdä hänen tekojansa, joka on minut lähettänyt; tulee yö, jolloin ei kukaan voi työtä tehdä." Innoittavimpia kaikkien pyhien kirjoitusten joukossa on tuo neli-



# Profeettaa tapaamassa

KIRSTI PASSILA

sanainen kehoitus, jonka Jeesus esitti: "Tule ja seuraa minua." Emmekä me kuitenkaan voi kuvitella selviytyvämmekä pelkällä uskomme tunnustamisella. Miten sinä suhtautuisit työntekijään, joka ei usko työntekoon? Parannuksen teko on suurimpia menestykseen vaikuttavista periaatteista. Jeesus tunsikin myötätuntoa ristillä katumusta osoittavaa ryöväriä kohtaan sanoessaan hänelle: "... tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa." Mutta tämä ei merkinnyt välitöntä iankaikkista korotusta Jumalan luona, koska Vapahtaja kolme päivää myöhemmin kielsi Mariaa syleilemästä Häntä sanoen: "Älä minuun koske, sillä en minä ole vielä mennyt ylös Isäni tykö..." Jeesus itse sanoi: "... minä teen lähettäjäni tahdon ja täytän hänen tekonsa." (Hebr. 10:7-9; Joh. 4:34)

Ja Hän arvosti aina työntekijää, niitä, jotka todella tekivät Hänen tahtonsa mukaisesti. Auttakoon Jumala meitä seuraamaan Häntä Hänen uskossaan ja Hänen vanhurskaudessaan ja Hänen hyvien töittensä runsaudessa.

Tällä hetkellä olen erityisen kiitollinen *Valkeudesta*, sillä sen välityksellä minulla on mahdollisuus välittää teille jokaiselle kirkon jäsenelle kirkkomme johtajan Harold B. Leen terveiset.

Voidakseni antaa teille edes pienen kuvan hänen suurenmoisesta rakkaudestaan, kerron muutamin sanoin tuosta tapaamisesta: Amerikan matkallani osallistuin kirkon puolivuotiskonferenssiin Salt Lake Cityssä ja sain patriarkallisen siunaukseni. Patriarkka Fayette C. Lee, joka antoi sen minulle, on presidentti Harold B. Leen serkku, ja sisareni kysyi häneltä, olisiko mahdollista tavata presidentti Lee. Hän sanoi uskovansa, että se järjestäisi. Hän kehotti soittamaan konferenssin jälkeen maanantaiaamuna kirkon päätoimistoon.

Konferenssissa oli hyväksytty paljon uusia virkailijoita ja kaikki kirkon päätoimiston linjat olivat varattuja koko tuon aamupäivän. Lähdimme vihdoinkin ilman ajanvarausta toimistoon ja kerroimme sihteerille toiveemme. Kuultuaan, että olimme Suomesta hän lupasi tehdä kaikkensa, ja muutamien puhelinsoittojen jälkeen olimme sisäaulassa, jonne presidentti Leen sihtööri tuli mei-

tä vastaan. Siitä huolimatta, että presidentti Leellä oli ollut erityisen pitkä kokous sinä aamuna ja oli jo lounasaika, oli kuin hän olisi odottanut meitä. Tunsin luultavasti samoin kuin Joosefin veljet ollessaan viljanostomatallaan Egyptissä Joosefin ilmaistessa heille itsensä. Meistä ei pelkästään tuntunut siltä kuin hän olisi veljemme; *hän oli veljemme*. Hän oli kiinnostunut meistä, perheestämme ja teistä veljistään ja sisaristaan täällä Suomessa.

Hän sanoi, että he (ensimmäinen presidenttikunta) ovat tietoisia vaikeuksistamme täällä Suomessa ja että vaikka olemme kaukana, olemme silti hyvin lähellä hänen sydäntään. Hän sanoi minulle: "Give my love to them (Kerro heille rakkaat terveiseni)." Lisäksi hän kertoi hädän toiveenaan olevan järjestää täällä Skandinaviassa samanlainen konferenssi kuin oli viime kesänä Meksikossa. Siinä konferenssissa kirkon johtajat puhuivat ja Tabernaakkelikuoro lauloi.

Toivon todella, että tuo aika tulisi pian ja että teillä kaikilla olisi tilaisuus tuntea hänen rakkautensa henkilökohtaisesti.



## Lähimmäisen rakkautta

Brigham Young University News Bureau

Maailmassa tarvittaisiin enemmän Daryl ja Pirkko Gibbin kaltaisia ihmisiä. Kun he kuulivat Helvi Temisevästä, vammautuneesta Brigham Youngin Yliopiston opiskelijasta, jota työnnettiin useita kilometrejä joka päivä rullatuolis-  
sa luennoilleen, he antoivat hänen käyttöönsä Volkswagen-bussinsa.

Helvi sairastui nivelreumaan yksitoista-vuotiaana. Tämä tapahtui 30 vuotta sitten. Sairaus iski hänen kehonsa kaikkiin niveliin ja teki hänestä lähes avuttoman vuodepotilaan loppuläkseen.

Mutta Helvi ei antanut periksi, vaan päätti kaksi vuotta sitten, että hän läh-  
tisi yliopistoon opiskelemaan huolimatta vammautuneisuudestaan – ainoana on-  
gelmana oli se, ettei hän ollut suorittanut ylioppilastutkintoa. Hän ryhtyi suorittamaan lukion kurssia yksityisoppi-  
laana ja valmistui lopulta ylioppilaaksi. Erään helsinkiläisen ystävän, Anja Pirk-  
kasen, toimiessa hoitajana Helvi mat-  
kusti Yhdysvaltoihin opiskellakseen BYU:ssa. Ainoa asunto, jonka hän löysi ja joka täytti hänen rullatuolinsa asetta-  
mat erikoisvaatimukset, oli puolentoista kilometrin päässä campukselta, ja niin-  
pä Anja työnsi häntä hänen rullatuolissaan luennoille joka päivä syyslukukau-  
den ajan.

Helvin terveydellisen tilan vuoksi häntä ei voitu nostaa autoon rullatuolista. Hän tarvitsi joko kuorma-auton tai pakettiauton, johon hän mahtuisi rullatuolissaan istuen.

Kun Helvin tarina ilmestyi BYU:n leh-  
dessä, Daryl ja Pirkko päättivät ojen-  
taa auttavan kätensä. Heillä oli vain yksi auto, jota Daryl käytti joka päivä ajaessaan 50 kilometriä Wallburgista BYU:hun työhön. He ostivat toisen auton ja luovuttivat 1970 vuosimallia olevan VW pakettiautonsa Helville.

"Meillä oli tuo pakettiauto, me tiesimme Helvin ongelmasta, me tunsimme velvollisuudeksemme auttaa ja niin me menettelimmekin", sanoi Daryl. "Meidän on tehtävä se, mitä meidän on tehtävä. Meidän mielestämme me emme voineet nähdä jonkun kärsivän tarpeet-  
tomasti, varsinkin kun tuo henkilö pon-  
nisteli niin kovasti itsensä kehittämiseksi."



*Daryl Gibb ja hänen vaimonsa Pirkko työntävät Helvi Temisevää, BYU:ssa opiskelevaa hämeenlinnalaisista sisarta, pakettiautoon, jonka he lahjoittivat hänelle. Helviä täytyi työntää rullatuolissa useita kilometrejä päivässä luennoille ja kotiin, ennen kuin Gibbin perhe kuuli Helvin kuljetusongelmasta ja luovitti hänelle autonsa.*

Daryl toimi kirkkomme lähetyssaarnaajana Suomessa, mutta ei tavannut Helviä Suomessa olessaan. Hänen vaimonsa on suomalainen, Pirkko Marjatta Niemi Kuusankoskelta, mutta hänkään ei ollut koskaan aikaisemmin tavannut Helviä. Daryl toimii opettajana kielitieteen osastolla BYU:ssa ja hän on myös tekemisissä automaattisen tietojen käsittelyn kanssa. Gibbeillä on neljä lasta. Saatuaan auton käyttöönsä Helvillä oli muita ongelmia. Autossa ei ollut min-

käänlaista lastaussilltaa eikä mitään laitteita, jotka olisivat pitäneet rullatuolin paikoillaan ajon aikana. Useat BYU:n palveluksessa olevat henkilöt sekä Jose Gomis, Helvin ystävä, ratkaisivat nämä ongelmat valmistamalla lastaussillan ja muut tarvittavat laitteet.

Sitten Helvi tarvitsi autonkuljettajia. Jotkut BYU:n opiskelijat kuuluivat tästä ja tarjoutuivat vapaaehtoisiksi tuohon taitoa vaativaan kuljetustehtävään. Hyvät teot ja siunaukset näyttävät seuraavan



# Nykymaailman pyörteessä

LEILA PETERSEN

Haluaisin lainata erään viisitoista-vuotiaan tytön kirjoittamaa runoa, joka osui silmiini Helsingin Sanomien Nuorten osastossa pari viikkoa sitten.

## In memoriam

Lahti 27. 1. vastaisenä yönä, tuskan patoituma ja kimppu syytöksiä:

heitä oli kymmenen  
ja puinen talo,  
ovet lukitut; vanha —  
purkki tinneriä,  
josta ei tiedetty muuta  
kuin että varastettu  
ajattelematonta viattomuutta  
sen jälkeen heitä oli  
vain kuusi  
lattiolla tuhkaa ja

punaiset liekit  
neljä heistä jäi  
ja kuparinen yön solki  
— ajattele —

maria -57

Tapahtuma, josta runo kertoo, tuo vanhassa, hyljättyssä talossa syttynyt tulipalo, joka vaati neljän nuoren hengen, järkytti varmasti jokais-ta, joka siitä kuuli. Omassa mieles-säni huomasi järkyttyneenä ajat-televani sitä seikkailunhalua, joka minulle ja yleensä nuorille on niin tunnusomaista. Kaiputamme kah-leittemme katkomiseen ja kuvittele-mamme vapauteen.

Elämä nyky-yhteiskunnassa on teh-ty meille nuorille mahdollisimman helpoksi, ja vapaa-aikaa jää run-saasti. Sankat määrät ihmisiä täyt-tää maailmamme. Kaikki tuntuvat työntyvän ohitsemme meitä näke-mättömin silmin. Kaikilla on kiire jonnekin. Ollakseen pop on oltava menevä, tekevä ja kiireinen. Nekään, joilla ei ole minne mennä, eivät us-kalla sitä myöntää, sillä elämän on sykkittävä kuumeista jännitystä. Ar-kielämän pienet ilot ja surut näyttä-vät värittömiltä ja mielenkiinnotto-milta. Niitä tuskin kehtaa myöntää omikseen edes parhaalle ystävä-lleenkään.

Olemme valmiit seikkailuihin. Sul-jemme korvat vanhempiemme neu-voille ja varoituksille, jotka kaikuvat kuin toisesta maailmasta. Vakuu-tamme itsellemme, etteivät he ym-märrä meitä. Joillekin meistä seik-kailu ja vapaus on tuo vanha pui-nen talo ja purkki varastettua tin-neriä ...

Ihmiskunnan historia toistaa taval-laan tätä samaa tarinaa. Luemme kansan hyvinvoinnista, vauraudesta

ja vapaa-ajan lisääntymisestä. En-nen pitkää tuo toimettomuus veltos-tuttaa kansan, riistää siltä ryhdin ja oikeutetun itsekunnioituksen. Ta-pahtuu etääntyminen Jumalasta. Yhä uudelleen ja uudelleen kaiku-vat profeettain sanat: "Tekkää pa-rannus!"

Parannus on kutsu toimintaan. Aloit-tamaan alusta, ponnistamaan kaikin voimin eteenpäin. Kutsu pois het-ken harhauttavista nautinnoista. Pois oman minän tukahduttavasta ahtaudesta, omien mielitekojen se-kaannuttavasta pyörteestä. Parannus on ihmisen suuri seikkailu, tie tavoittamaan tähtiä, tie Jumalan luo ...

Paavali sanoo kirjeessään rooma-laisille, luvussa 12, jakeessa 21: "Älä anna pahan itseäsi voittaa, vaan voita sinä paha hyvällä."

Rakkaat sisaret ja veljet, auttakaa meitä tämän päivän nuoria ponnis-tellessamme voittamaan paha hy-vällä. Koska meille on annettu niin paljon, meiltä myös vaaditaan pal-jon ja niin monella eri taholla. Jos-kus tuon taakan paino tuntuu tur-ruttavan aistimme. Auttakaa meitä uskomaan itseemme! Auttakaa meitä nostamaan päämäärämme korkeal-le! Auttakaa meitä kohottamaan kat-seemme ylöspäin ja tavoittamaan tähtiä! Taluttakaa meidät Jumalan luo!

Rukouksen altista mieltä, kuulevia korvia, ymmärtäväistä sydäntä ja kykyä hilljentyä kaiken keskellä edes joskus punnitsemaan ja ajat-telemaan. Jeesuksen Kristuksen ni-messä. Amen.

Puhe Helsingin piirin  
piirikonferenssissa  
helmikuussa 1973.

toisiaan. Samoihin aikoihin, kun Helvi sai autonsa, eräs ystävä kuuli hänen tarvitsevan sähkökirjoituskonetta. Seuraavana päivänä hänen työpöydällään oli upouusi sähkökirjoituskone — ilmaiseksi ja velvoituksitta.

Helvi sanoo, että pakettiauto ja kirjoituskone ovat arvokkaita laitteita, joitten saamisesta hän ei voi olla kyllin kiitollinen. Molemmat antavat hänelle enem-män aikaa opiskella hepreaa ja kreikkaa sekä tehdä työtään kirkkomme kääntä-jänä. Auto suojaaa häntä kylmää säätä vastaan, joka heikentää hänen terveydentilaansa. Elämä ei ole ollut helppoa Helville, mutta hän antaa kiitollisena tunnustusta hyvälle, Gibbien kaltaisille laupialle samarialaisille, jotka ovat aut-taneet häntä suorittamaan näennäisesti mahdottomia tehtäviä.